

EL SECTOR DE LA DEPENDÈNCIA A CATALUNYA, EN ESTAT CRÍTIC

Que les tarifes públiques pels serveis assistencials que es presten en els centres residencials i d'atenció diürna de gent gran a Catalunya són deficitàries és un fet conegut pel propi Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, que a finals de l'any 2008 encara mantenia el compromís d'incrementar les tarifes un 16% en dos anys (2009/2010).

Aquest increment havia d'anar ineludiblement unit al desenvolupament d'un model de qualitat, en el que, malgrat les dificultats, el sector ha fet indiscutibles avenços els últims anys.

L'any 2006, amb la signatura del protocol d'acords 2006/2007, el Departament i els sindicats majoritaris van vincular l'aplicació de l'increment de tarifa a l'apropament de la negociació col·lectiva a Catalunya, amb la finalitat de crear el primer Conveni català del sector.

Entenent que les condicions laborals i socials dels treballadors dels serveis socials contribueixen a definir la qualitat en aquest àmbit, i valorant positivament que per primera vegada l'Administració reconeixia els costos i el dèficit estructural del sector, la patronal va assumir plenament aquesta exigència i en data 02/07/2007 es va constituir la comissió negociadora de l'esmentat Conveni, formada per les organitzacions empresarials ACRA, CECAD i UCH, i per les organitzacions sindicals UGT i CC.OO.¹

Després de moltes i dures negociacions, les organitzacions empresarials van fer una oferta, al mes d'octubre de 2008, que implicaven un increment acumulat dels salaris del 33,14%, i aconseguien una reivindicació històrica dels sindicats de situar els salaris de totes les categories per sobre de 1.000,00 Euros mensuals.

Es van establir, no obstant, unes bases prèvies per què la oferta patronal fos ferma. Consistien en un compromís per part del Departament d'Acció Social i Ciutadania d'incrementar les tarifes (un 8% al 2009 i un 8% al 2010), la liberalització dels contractes privats, i l'aplicació estricta de la clàusula de compensació i absorció per aquells centres que estaven abonant retribucions per sobre del Conveni.

No obstant, els sindicats van rebutjar l'oferta. La no signatura del Conveni català va impedir aleshores la millora de les condicions laborals dels treballadors i va empobrir el sector en més de 30 milions d'euros.

---

¹ El repartiment de la representativitat era el següent: De la banda patronal: ACRA 11, CECAD 3 i UCH 1; De la banda sindical: UGT 8 i CC.OO. 7.

Aquest rebuig va significar la paralització pràctica de la negociació durant molts mesos, fins que aquesta es va reprendre novament a finals de l'exercici 2009. Durant l'any 2009 les tarifes públiques es van incrementar un 2,5%, per sota de l'increment salarial previst al conveni estatal (2,7%), amb la qual cosa es va incrementar el dèficit del sector.

Però a aquestes alçades, l'Administració, a través de la Direcció General de l'ICASS, es va desdir del seu compromís inicial i l'increment del 16% en dos anys es va convertir en un 3,8% per l'any 2010, amb uns bonus addicionals del 2% i del 3% per aquells centres que assolissin determinats nivells de qualitat assistencial.

Al principi del 2010, es va fer una segona oferta empresarial als sindicats que, en termes generals, implicava uns increments salarials equivalents entre una o dues pagues extres, a les quals no els seria d'aplicació la clàusula de compensació i absorció (una altre de les reivindicacions sindicals històriques), a banda dels increments pactats al Conveni Marc Estatal, millorats en l'apartat dels treball en festius i diumenges.

Aquesta nova oferta, que per al conjunt dels treballadors d'aquells centres que assolissin la totalitat dels bonus significava uns ingressos d'1.200.000 euros anuals, també ha estat rebutjada.

Conseqüència d'aquests fets és que a hores d'ara no tenim Conveni a Catalunya, ni tampoc tenim els promesos increments de tarifes, ni altres millores que anaven associades al Document marc per la qualitat assistencial en els centres residencials i d'atenció diürna per a gent gran per al 2010 (admetre la facturació de serveis hotelers, permetre als usuaris rebre una prestació econòmica vinculada al servei en centres privats, garantir l'ocupació i el pagament de les places concertades,...).

No només no tenim tot això, sinó que per part del Departament d'Acció Social i Ciutadania se'ns ha informat que no hi haurà cap increment de tarifes per l'exercici 2010, en el que, en compliment del conveni estatal, s'estan aplicant uns increments salarials del 3,6% de mitjana.

A aquest escenari, hem d'afegir les conseqüències de la profunda crisi econòmica per la que travessem i de les darreres modificacions legislatives, que es tradueixen en:

- L'exclusió de l'aplicació del tipus d'IVA superreduït (4%) a tots els usuaris que reben prestacions econòmiques o que accedeixen a aquests serveis de manera privada. A Catalunya, la redacció actual de la norma fiscal exclou també als serveis de dependència prestats per les entitats

adscrietes al Programa de suport a l'acolliment residencial (centres col·laboradors).

- Aquesta mesura discriminació impositiva, generadora d'injustícies entre els ciutadans, s'agreuja si es té en compte que els usuaris que no es veuen beneficiats per la rebaixa del tipus hauran d'assumir a partir de l'1 de juliol de 2010 l'increment de l'IVA del 7% al 8%.
- Endarreriment endèmic de l'ICASS en el pagament de les factures, que darrerament es situa al voltant dels 150 dies, amb un cost financer per a les empreses i amb una especial incidència pel que fa a la tipologia de centre de dia.
- Col·lapse del circuit administratiu per a les valoracions de les dependències.

No hi ha dubte que aquest escenari deixa al sector en una precarietat encara superior a la què hem vingut patint fins ara, i posa en perill el compliment dels compromisos retributius a què fan referència els Convenis col·lectius aplicables, i fins i tot els compromisos de qualitat exigits pel Departament d'Acció Social i Ciutadania. És força probable que algunes entitats no puguin fer front a aquests compromisos, o hagin d'afectar fins i tot determinats nivells d'ocupació.

Arribats a aquest punt, després del fracàs d'unes negociacions en les que considerem que la nostra organització empresarial ha mantingut en tot moment una actitud positiva i coherent, no podem passar per alt aquests fets que considerem gravíssims, que posen al sector en una situació límit i inadmissible. Som conscients de la situació de crisi generalitzada que estem vivint en els darrers temps, però això no és excusa per maltractar un sector que ja porta molts anys de retràs i de penúries. És la nostra responsabilitat mirar de fer tot el possible per revertir aquesta situació.

És per aquest motiu què hem decidit endegar una campanya informativa adreçada a tots els agents implicats amb el nostre sector: Administració, Sindicats, Usuaris, Mitjans de comunicació, Partits polítics, ..., per tal què es sensibilitzin i, si s'escau, ens facin costat en les nostres reivindicacions.

ACRA

Barcelona, 29 de juny de 2010